

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3215/2019
19.02.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Никола Јасика, адвокат из ..., против туженог ББ d.o.o., са седиштем у ..., чији је пуномоћник Милутин М. Сретеновић, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 316/19 од 03.07.2019. године, у седници одржаној 19.02.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 316/19 од 03.07.2019. године, као неоснована.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица у Инђији П1 31/18 од 05.11.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље ради поништаја решења туженог од 13.12.2017. године, као незаконито и ради обавезивања туженог да тужиљу врати на рад и накнади јој трошкове парничног поступка, са затезном каматом од извршности до исплате. Обавезана је тужиља да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 88.500,00 динара.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж1 316/19 од 03.07.2019. године, одбио жалбу тужиље и потврдио првостепену пресуду.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је изјавила из свих разлога прописаних чланом 407. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, применом члана 408. Закона о парничном поступку-ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, 87/18) и утврдио да ревизија тужиље није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужили је на основу оспореног решења од 13.12.2017. године, отказан уговор о раду на неодређено време са свим пратећим анексима, због престанка потребе за њеним радом, јер је услед организационих промена код туженог укинута њено радно место редар у Сектору "...". Оспореном решењу туженог претходи одлука од 04.12.2017. године, којом је укинута радно место тужиле, а коју је тужени, као послодавац, донео на основу спроведене "Анализе радног учинка у циљу унапређења производних процеса" од 01.12.2017. године и закључио да постоји потреба за организационим променама у процесу производње. Након доношења одлуке о укидању, између осталог, тужилиног радног места, тужени је 13.12.2017. године нови Правилник о организацији и систематизацији послова и одлуку о проглашењу наведеног технолошког вишка запослених, о чему је обавештена и синдикална организација. Како је одлуком туженог забрањено запошљавање нових радника до 01.02.2018. године, то није постојала могућност да се тужили понуди рад на другом радном месту. Тужили је 12.12.2017. године исплаћена отпремнина у бруто износу од 144.183,09 динара.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право садржано у одредбама чланова 158. и 179. став 5. тачка 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05, са изменама и допунама), одбијањем тужбеног захтева тужиле, налазећи да је било оправданог основа за примену отказног разлога, наведеног у образложењу оспореног решења туженог.

Супротно наводима ревидента, у ситуацији када не постоји законска обавеза за доношење Програма решавања вишка запослених, као у конкретном случају, оспорено решење туженог је законито. Наиме, поступак утврђивања вишка запослених, који је претходио доношењу оспореног решења о отказу уговора о раду тужили, спроведен је у складу са одредбама Закона о раду, тако што је одлуци о укидању радног места тужиле претходио поступак оцене оправданости постојања радног места тужиле спровођењем "Анализе радног учинка у циљу унапређења производних процеса" од 01.12.2017. године и оценом послодавца, као његовим дискреционим правом, констатовано је да, између осталог, радно место тужиле није оправдало циљеве и очекивања, те да је у интересу унапређења организације рада потребно да се послови радног места редара укину и придодају пословима радних места радника у производњи, како закључује послодавац, тужени. У том смислу је истог дана 13.12.2017. године донет нов Правилник о организацији и систематизацији послова којим послови радног места тужиле нису били посебно систематизовани, већ су придодати пословима других радних места и донето оспорено решење. Наиме, тужили је отказан уговор о раду, јер је услед технолошких, економских или организационих промена код туженог престала потреба за обављањем послова које је обављала, што представља оправдан разлог за отказ, у смислу одредбе члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду, па је оспорено решење законито.

Неосновано се ревизијом указује да је решење о отказу уговора о раду тужили незаконито, јер је донето истог дана 13.12.2017. године, када је донет и Правилник о организацији и систематизацији послова којим послови радног места тужиле нису били посебно систематизовани. По оцени Врховног касационог суда, то што не постоји временска дистанца у доношењу наведених правних аката туженог, није од утицаја на законитост оспореног решења. Како из образложења оспореног решења произлази, правни основ за његово доношење је одлука о технолошком вишку радног места

тужиље од 04.12.2017. године, а да послодавац нема могућности да тужиљи обезбеди други посао који одговара њеној стручној спреми и радним способностима. Немогућност распоређивања тужиље на друге послове представља разлог за доношење решења о отказу уговора о раду, применом члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду, у ситуацији када је њено радно место укинато, односно укинати послови које је обављала. Како у моменту доношења оспореног решења, Правилник о организацији и систематизацији послова код туженог, који је ступио на правну снагу даном доношења, није предвиђао постојање извршиоца на радном месту редар у Сектору "... " и у Сектору "...", оспорено решење туженог је законито, односно правилно је примењен отказни разлог који произлази из образложења оспореног решења.

Из наведених разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић